

dr hab. Marcin Kopczyński, prof. uczelni
Wydział Kompozycji, Teorii Muzyki i Reżyserii Dźwięku
Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy

Inowrocław, 2024.08.01

**Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i
organizacyjnego oraz dzieła artystycznego
w postępowaniu o nadanie
dr Andrzejowi Karłowowi
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki
w dyscyplinie sztuki muzyczne**

w związku z decyzją Rady Doskonałości Naukowej w sprawie powołania komisji w postępowaniu habilitacyjnym prowadzonym przez Radę Dyscypliny Artystycznej UMFC

**ZLECENIODAWCA RECENZJI: prof. dr hab. Paweł Łukaszewski,
Przewodniczący Rady Dyscypliny Artystycznej UMFC**

Podstawowe dane o Habilitancie

Andrzej Karłow – urodzony 11 stycznia 1991

- 2020-2021 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – ukończenie Podyplomowych Studiów „Menedżer Muzyki” z wynikiem celującym;
- 2016-2019 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – studia doktoranckie (spec. kompozycja) – w 2019: uzyskanie tytułu doktora sztuk muzycznych (praca doktorska: „De invitatione mortis jako metaopera. Zagadnienia integracji gatunku opery ze sztuką otwartej improwizacji”);
- 2015-2016 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – staż artystyczny w klasie fortepianu prof. Bronisławy Kawalla;

- 2014-2016 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – spec. kompozycja (II stopnia, ukończone z wyróżnieniem) w klasie prof. Stanisława Moryto;
- 2013-2015 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – spec. gra na fortepianie (II stopnia, ukończone z wyróżnieniem) w klasie prof. Bronisławy Kawalla;
- 2012-2014 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie - spec. kompozycja (I stopnia, ukończone z wyróżnieniem), w klasie prof. Stanisława Moryto;
- 2010-2013 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie - spec. gra na fortepianie (I stopnia) w klasie prof. Bronisławy Kawalla, as. Lucjan Benisz

Dotychczasowe zatrudnienie w jednostkach naukowych lub artystycznych

- Od 2021 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – kierownik Podyplomowych Studiów „Twórca Muzyki” (wcześniej: Podyplomowe Studiów Kompozycji);
- Od 2020 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – zatrudniony na stanowisku adiunkta;
- Od 2017 – Kierownik Pracowni Instrumentacji i Instrumentoznawstwa;
- Od 2016 – Sekretarz Katedry Kompozycji;
- 2016-2020 – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – zatrudniony na stanowisku asystenta

Dorobek artystyczny

Andrzej Karałow (ur. 1991) to pianista, kompozytor, improwizator i pedagog. Jego dorobek artystyczny, biorąc pod uwagę młody wiek Artysty, jest imponujący.

W biogramie Andrzeja Karałowa, zamieszczonym na stronie UMFC czytamy, że m.in. że w sezonie artystycznym Kompozytor 2018/19 został objęty programem mentorskim London Philharmonic Young Composers Programme, podczas którego współpracował i skomponował utwór orkiestrowy Veins dla London Philharmonic Orchestra. Został on prawykonany w lipcu 2019 roku w Southbank Centre w Londynie pod dyrekcją Sir Jamesa MacMillana. Jest laureatem II Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego im. Karola Szymanowskiego w Katowicach (wyróżnienie za utwór „Multicolour Horizon” na orkiestrę symfoniczną), Międzynarodowego Konkursu Operowego „Key to the Future” w Miskolcu na Węgrzech („Proficiency Prize” za najwyższą jakość artystyczną opery „Kepler” - główna nagroda została podzielona), IV Konkursu Kompozytorskiego im. Zygmunta Mycielskiego organizowanego przez Koło Młodych Związku Kompozytorów Polskich, Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego Opus 966 w Poznaniu (III nagroda za utwór „Psalm 16”). Jego utwór elektroakustyczny „Shipyard Chant” na klarnet basowy i taśmę

ukazał się w albumie *Electronic Masters vol. 3* wydanym nakładem amerykańskiej wytwórni Ablaze Records w ramach międzynarodowego naboru nagrań.

Karałow jest laureatem wielu ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów pianistycznych, między innymi: Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Miłosza Magina w Paryżu (I nagroda), Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego „Konzerteum” w Atenach (II nagroda), Ogólnopolskiego Konkursu Pianistycznego „Szymanowski in Memoriam” w Warszawie (III nagroda), Ogólnopolskiego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie (V nagroda), Ogólnopolskiego Konkursu Duetów fortepianowych w Toruniu (II nagroda).

Jego utwory wykonywane są w kraju i za granicą na koncertach oraz festiwalach w Niemczech, USA, Kanadzie, Meksyku, Hiszpanii, Anglii, Australii, Rosji, Francji, Estonii, we Włoszech i na Węgrzech.

Jako solista koncertuje w prestiżowych salach w kraju i za granicą oraz występuje z towarzyszeniem orkiestr symfonicznych. Jako pianista i kompozytor współpracował z takimi artystami – wykonawcami, kompozytorami i zespołami – jak James MacMillan, Krzysztof Jakowicz, Paweł Gusnar, Krzysztof Knittel, Jerzy Przeździecki, Anna Radziejewska, Szymanowski Quartet, Rafał Janiak, Dariusz Przybylski, London Philharmonic Orchestra, Plexus Ensemble, Interface Ensemble czy Kapela ze Wsi Warszawa.

W czerwcu 2015 roku zadebiutował na scenie Filharmonii Narodowej w Warszawie wykonując IV Symfonię „Koncertującą” Karola Szymanowskiego z Orkiestrą Filharmonii Narodowej pod dyrekcją Grzegorza Mańkowskiego. W 2016 roku wykonał Koncert Fortepianowy Witolda Lutosławskiego w ramach festiwalu „TRZY-CZTE-RY. Konteksty. Kontrasty. Konfrontacje” z Sinfonią Varsovią pod dyrekcją Ewy Strusińskiej w Studiu Koncertowym Polskiego Radia w Warszawie.

W marcu 2018 roku wydał swoją pierwszą autorską płytę „Wir” (Requiem Records) z elektroakustycznymi improwizacjami nagrań w duecie z Jerzym Przeździeckim. W lutym 2019 premierę miał jego drugi album „After All”, który prezentuje recital kameralny (saksofon i fortepian) z saksofonistą Pablo Sanchez-Escariche Gasch, z muzyką P. Hindemitha, W. Albrighta, K. Szymanowskiego, Ż. Rydzewskiej i swoją kompozycją. Duet rozpoczął współpracę w 2016 roku i od tamtej pory współpracuje z polskimi i zagranicznymi kompozytorami, którzy dedykują im swoje utwory.

Jego kolejne wydawnictwa – jako wykonawca i kompozytor – obejmują monograficzny album z utworami kameralnymi („Through”, wydany nakładem DUX w 2019 roku), nominowany do nagrody Fryderyk 2021 (album roku w kategorii Muzyka Oratoryjna i Operowa) dwupłytowy album z jego metaoperą „De invitatione mortis” napisaną do libretta Macieja Papierskiego (wykonawcami są m.in. Joanna Freszel, Dawid Dubec, Aleksander Rewiński, Messages Quartet i inni, wydany został w 2020 roku nakładem Chopin University Press), album LP z rejestracją improwizowanego koncertu podczas Ambient Festiwalu w Gorlicach z Jerzym Przeździeckim (Bocian Records),

a także monograficzna płyta Bogusława Schaeffera z utworami kameralnymi na dwa fortepiany/cztery ręce („Dialogi”, Bôlt Records, 2020).

Ponadto nagrania jego kompozycji oraz wykonania opublikowane zostały na kilkunastu albumach wydanych m.in. przez Ablaze Records (USA-Kanada) w serii Electronic Masters vol. 3, a także na albumie „Saxophone Varie vol. 2” Pawła Gusnara (DUX), „Premiere” zespołu Duo Karolina Mikołajczyk & Iwo Jedynecki (Requiem Records), „NYKS” zespołu Morpheus Saxophone Quartet (Requiem Records), „VRC na dobranoc” chóru Varsoviae Regii Cantores, debiutanckim albumie zespołu Dziołak/Stankiewicz Duo (UMFC/Societe Generale), czy kronikach „Warszawskiej Jesieni” (2013-15, 2018).

Warsztat kompozytorski Karłow rozwijał także na kursach i festiwalach: LABO Montreal Contemporary Music Lab (2018), VIPA Festival w Walencji (2016), Synthetis w Radziejowicach (2014, 2016, 2019), Impuls Festival w Grazu (2015), Letnia Akademia Muzyczna w Nicei (2013) oraz w Warszawie podczas klas mistrzowskich pod kierunkiem takich kompozytorów, jak: Sir James MacMillan, Beat Furrer, Toshio Hosokawa, Chaya Czernowin, Dieter Ammann, Stefano Gervasoni, Zygmunt Krauze, Marc Andre, Melinda Wagner, Martin Bresnick, Paul Patterson, Chen Yi, Lowell Liebermann, Daniel Moreira.

Swoje umiejętności pianistyczne kształcił na mistrzowskich kursach pianistycznych pod kierunkiem profesorów - Mikhail Voskresensky, Boris Petrushansky, Pavel Gililov, Arie Vardi, Gary Graffman, Andrea Bonatta, Ricardo Risaliti, Jan Jiracek von Arnim, Cristina Ortiz, Olli Mustonen, Marios Papadopoulos, Tessa Nicholsson, Paul Bithell, Niel Immelman.

W 2015 otrzymał prestiżowe stypendium „Młoda Polska”. W 2014 roku otrzymał Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W roku akademickim 2013/2014 oraz 2014/15 został stypendystą Stowarzyszenia Pro Polonia. W latach akademickich 2011-2015 i 2016-18 był stypendystą Rektora macierzystej uczelni, w 2018, 2019 i 2020 roku otrzymał Stypendium dla Młodych Naukowców na realizację autorskich przedsięwzięć.

Od 2017 roku jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Autorów ZAiKS, od 2013 członkiem Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich, a w roku 2015 został współzałożycielem fundacji Ensemblage promującej najnowszą muzykę oraz wykonawców.

W 2019 roku obronił z wyróżnieniem rozprawę doktorską na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie pod kierunkiem prof. Stanisława Moryto oraz prof. Aleksandra Kościowa. W 2016 roku ukończył studia magisterskie z wyróżnieniem w klasie prof. Stanisława Moryto roku oraz w 2015 roku, również z wyróżnieniem, studia magisterskie w klasie fortepianu prof. Bronisławy Kawalla na macierzystej uczelni. W roku akademickim 2015/16 odbył również staż artystyczny w klasie fortepianu prof.

Bronisławy Kawalla. Dyplom z kameralistyki fortepianowej uzyskał w klasie ad. Iwony Mironiuk. Muzykę elektroniczną studiował w klasie prof. Barbary Okoń-Makowskiej (2013-14) oraz w klasie dr Wojciecha Błażejczyka (2015-16).

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Od 2016 roku Andrzej Karałow wykłada w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Podkreśla w swoim dorobku wkład w kształtowanie programów niektórych przedmiotów prowadzonych na Wydziale Kompozycji i Teorii Muzyki oraz reorganizację Podyplomowych Studiów „Twórca Muzyki”.

Kompozytor prowadzi zajęcia z improwizacji fortepianowej, instrumentacji i współczesnych technik kompozytorskich. W trakcie zatrudnienia w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina prowadził również zajęcia z propedeutyki kompozycji (dla studentów Teorii Muzyki), konsultacje prac dyplomowych, czytanie partytur i instrumentację dla studentów dyrygentury symfoniczno-operowej. W okresie pandemicznym przeprowadził także kurs przygotowawczy ze współczesnych technik kompozytorskich dla kandydatów na studia I stopnia.

W 2021 roku został powołany do pełnienia funkcji kierownika Podyplomowych Studiów „Twórca Muzyki” (wcześniej: Podyplomowe Studia Kompozycji). Stworzył program studiów, skierowany przede wszystkim do absolwenta studiów muzycznych, chcącego rozwinąć swoją wiedzę w zakresie warsztatu kompozytorskiego. Dwuletni kurs przewiduje zajęcia indywidualne z kompozycji, instrumentacji i aranżacji, podstaw produkcji muzyki, kompozycji muzyki filmowej i teatralnej.

Od 2017 roku Karałow jest kierownikiem Pracowni Instrumentacji i Instrumentoznawstwa. W ramach działalności tej pracowni trwają prace nad wydaniem zbioru tekstów naukowych o roboczym tytule: Instrumentacja w kompozycjach na dużą obsadę wykonawczą – strategie kompozytorskie, które mają za zadanie ukazać warsztat kompozytorski i instrumentacyjny z perspektywy samych twórców.

Od 2020 roku Kompozytor jest przewodniczącym Wydziałowej Podkomisji ds. jakości kształcenia, w ramach której były aktualizowane i udoskonalane karty przedmiotów prowadzonych na Wydziale Kompozycji i Teorii Muzyki.

W latach 2017-2021 pełnił funkcje opiekuna artystycznego koncertów Katedry Kompozycji, czego efektem było zorganizowanie koncertów kompozytorskich prezentujących najnowsze kompozycje studentów kompozycji i młodych pracowników Wydziału Kompozycji i Teorii Muzyki.

W latach 2021-2022 był recenzentem 3 prac licencjackich oraz 1 pracy magisterskiej na Wydziale Kompozycji i Teorii Muzyki UMFC.

W kwietniu 2023 roku w „Prof. Pancho Vladigerov” Academy of Music w Bułgarii Karałow prowadził dla studentów warsztaty dotyczące

rozszerzonych technik i preparacji fortepianu, a także wykłady poświęcone twórczości własnej i polskich kompozytorów.

We wrześniu 2023 roku poprowadził zajęcia z kompozycji oraz lekcje otwarte dla uczestników kursu kompozytorskiego podczas 34. Takefu International Music Festival w Echizen w Japonii.

Dzieło artystyczne

Najważniejszym osiągnięciem, które Habilitant wskazuje w nawiązaniu do art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce - (Dz. U. Z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.) są trzy kompozycje - *Veins* (2019) na orkiestrę, *Dunes* (2020) – koncert na akordeon, smyczki i perkusję oraz *Denudation* – koncert na fortepian i orkiestrę (2023).

Veins (2019) na orkiestrę jest – według słów kompozytora - „oniryczną wizualizacją krajobrazu górskiego, połączonego z nieustannie rozrastającym się drzewem. Gałęzie tego drzewa tworzą wokół słuchacza siatkę, która stopniowo odseparowuje od niego krajobraz, tworząc rozwarstwiający i rozwijający się organizm-strukturę.” *Veins* napisane zostało w trakcie programu dla młodych kompozytorów London Philharmonic Young Composers (sezon 2018/19). Jest muzyczną transkrypcją snu autora. W 9-minutowej kompozycji twórca realizuje koncepcję formalną opartą na dwóch przeplatających się impresjach – wyobrażeniem krajobrazu górskiego oraz wizją rosnącego drzewa. *Veins* – zdaniem Karąłowa - jest również „portretem natury i zmienności warunków atmosferycznych”. Kompozycja fascynuje niepokojącą, działającą na wyobraźnię narracją, wspaniałą, efektowną instrumentacją i niezwykle pomysłową rytmiką, mającą wielki wpływ na przebieg energetyczny utworu. Kompozycja nieodparcie kojarzy się z przyrodą. Podczas słuchania z zamkniętymi oczami wyobraźnia słuchacza buduje obraz rosnących gałęzi drzewa i wędruje po wspomnianych przez Autora górskich krajobrazach. Można zafascynować się niezwykłą muzyczną wyobraźnią Kompozytora. No i nie sposób oprzeć się wrażeniu imresjonistycznych inspiracji Twórcy utworu.

Dunes (2020) – 20-minutowy koncert na akordeon, smyczki i perkusję to – zdaniem Autora - jedno z najważniejszych w ostatnich latach Jego utworów zainspirowanych pejzażem i jego wewnętrznymi mechanizmami. *Dunes* (z ang. „wydmy”) są umuzycznieniem procesów przemieszczania się wydm w czasie i przestrzeni – zarówno w wymiarze fizycznym – „małych ziarenek piasku, które w swojej ilości i masie przemieszczają się przez krajobraz” – ale również w wymiarze mistycznym i poetyckim. Kompozycję i

proces jej powstawania porównuje Karłow do płótna przedstawiającego obiekty zaczerpnięte ze sztuki abstrakcyjnej. *Dunes* to kompozycja jednoczesowa, w której tkanka muzyczna powstaje z jednego, długiego, trzymanego dźwięku – płaszczyzny, która zaczyna stopniowo zmieniać się jak fala i rozrastać. Na początku utworu tę jednolitą tkankę kształtują instrumenty smyczkowe oraz mormorando, wykonywane głosem przez instrumentalistów, ponadto długie dźwięki mis tybetańskich i krotali pocieranych smyczkiem. Na tym tle rozwijają się drobne figury realizowane przez partię akordeonu. Początkowa faza stopniowo ewoluuje w skomplikowane harmonicznymi struktury, tworzy dynamiczne kulminacje i wielodźwięki. Akordeon jest w tej kompozycji częścią składową całości. Cechą charakterystyczną tej partii jest imitowanie oddechów za pomocą politonalnych akordów o zmiennej dynamice. Po przeczytaniu komentarza Autora przesłuchując dzieło z partyturą, misterna tkanka kompozycji, a w szczególności przestrzenne partie akordeonu, smyczki z glissandami czy dobarwiająca perkusja kojarzą się nieodparcie z przesypywanym piasku czy przemieszczającymi się pod wpływem wiatru, wędrującymi wydymami. Nastrój kompozycji ewoluuje w stronę skojarzeń z potężnymi zjawiskami pogodowymi – wiatrem, deszczem czy burzową nawałnicą. Słyszymy także i widzimy w partyturze chwile uspokojenia, jakby bezruchu, które – tak jak zmieniająca się pogoda – falująco, wolniej lub szybciej, przeobrażają się w epizody bardziej niespokojne. Podobnie jak w poprzedniej kompozycji – zwracają uwagę niezwykle silne, nieomal namacalne związki estetyki Kompozytora z fascynującą potęgą natury.

Denudation – koncert na fortepian i orkiestrę, trwający ok. 30 minut, jest – według słów Autora - „kontynuacją (...) inspiracji związanych z przestrzenią, wielowarstwowością krajobrazu, jego nieprzewidywalnością, połączonych z synestezją i szeroko pojmowanym kolorem w kompozycji muzycznej”. Inspiracją dla powstania tego utworu była „struktura Ziemi, płyty tektoniczne, oraz zjawiska atmosferyczne”. Kompozytor zaprojektował w przebiegu dzieła przestrzenne poruszanie się między sobą i dialogowanie kontrastujących sekcji kolorystycznych, które określił jako „bloki i chmury dźwiękowe”. Niezwykle ważne są w utworze pomysły sonorystyczne. Twórca zaprojektował wielowarstwową orkiestrę (i tu skojarzenia z warstwami brzmieniowymi w impresjonizmie) oraz instrument solowy do „przemieszczających się i nakładających mas dźwiękowych”. *Denudation* składa się z trzech części wykonywanych attacca, w ramach których występują wewnętrzne segmenty. W partii fortepianu słyszymy całą paletę bogactwa pomysłów fakturalnych, zwracają uwagę często stosowane repetowane dźwięki i akordy, słyhać też echa muzyki jazzowej w warstwie rytmicznej, ale też

pewne skojarzenia z tocatowym, bartokowskim witalizmem. Fortepianowa tkanka dialoguje z różnorodnymi pod względem energii, faktury i kolorytu sekcjami orkiestry, wchodząc z nią w różne interakcje. Przebieg dramaturgiczny kompozycji jest płynny i zmienny, przypominając podróż przez wspomnianą przez Autora strukturę Ziemi i bogactwo zjawisk atmosferycznych. W przebiegu utworu wyróżnia się delikatny i z wielką wrażliwością „pokolorowany” instrumentacją początek III ogniwa, które stopniowo zagęszcza się i dramatyzuje, a w zakończeniu stopniowo zamiera.

Partytury wyżej wymienionych kompozycji są jasne dla wykonawców, sporządzone profesjonalnie, zawierają wszystkie potrzebne objaśnienia. Partytury są bogate w szczegóły i bardzo precyzyjnie określają skomplikowaną rytmikę utworów. Te trzy kompozycje kompleksowo ukazują osobowość artystyczną kompozytora. W moim odczuciu są zapisem fascynującego strumienia muzycznej wyobraźni twórcy, ujarzmionego w profesjonalnym tekście nutowym.

W Autoreferacie Habilitant wskazał swoje wielorakie inspiracje pozornie odległymi światami muzycznymi, które wpływały na rozwój Jego umiejętności pianistycznych i kompozytorskich – był to m.in. jazz, fusion, cool jazz, creative music. Współczesna improwizacja, która często współistnieje z muzyką współczesną i innymi gatunkami z pogranicza różnych nurtów muzycznych, także wywarła wpływ na język muzyczny Karalowa. W kształtowaniu estetyki utworów Habilitanta dużą rolę odgrywa synestezja, która oddziałuje na podstawie relacji kolor-dźwięk. Stała się ona czynnikiem wpływającym także „na instrumentację, rozszerzanie wartości sonorystycznych w ramach ograniczonych centrów tonalnych lub skal, a także na sam czynnik czasu.” Z czasem Kompozytor inspirację kolorem i jego odcieniami przeniósł także na pole sztuk wizualnych: malarstwa czy fotografii. (Autoreferat oraz partytury utworów zawierają próbki interesujących prac plastycznych i fotograficznych Karalowa, związanych z przedstawianymi kompozycjami).

Te wszystkie inspiracje, a także dynamiczny imperatyw twórczy oraz talent kompozytorski zaowocowały stworzeniem przez Artystę słyszalnej w trzech kompozycjach habilitacyjnych indywidualnej, frapującej i niezwykle interesującej dla słuchacza estetyki muzycznej, wyrosłej z inspiracji przestrzenią, nieprzewidywalną i potężną przyrodą oraz jej żywiołami, wielowarstwowością krajobrazów, synestezją i „szeroko pojmowanym kolorem w kompozycji muzycznej”.

Dokumentacja postępowania habilitacyjnego została sporządzona profesjonalnie i wyczerpująco.

Zawiera ona m.in

- skany plaktów i programów z wykonań i występów Habilitanta
- skany dokumentów zaświadczających o osiągnięciach, stypendiachch i nagrodach oraz o udziale w kursach
- autoreferat
- partytury i nagrania trzech kompozycji, stanowiących dzieło artystyczne
- opis działalności artystycznej Habilitanta
- opis działalności naukowo-dydaktycznej, popularyzatorskiej, kursy i seminaria kompozytorskie,
- listę nagrań.

Autoreferat, napisany fachowym, a jednocześnie komunikatywnym językiem, przygotowany został szczegółowo i znalazły się w nim wszystkie potrzebne informacje na temat wykształcenia Habilitanta, jego dorobku twórczego, działalności artystycznej, pedagogicznej, refleksje nt. własnej drogi twórczej, warsztatu kompozytorskiego i jego rozwoju oraz charakterystyka dzieł, wskazanych przez Habilitanta jako „szczególne osiągnięcie artystyczne” w postępowaniu habilitacyjnym.

Konkluzja

Na podstawie przedstawionej dokumentacji i analizy dzieł muzycznych **dra Andrzeja Karalowa** stwierdzam, iż przedstawione osiągnięcia artystyczne stanowią **znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuki muzyczne**. Habilitant wykazał się też istotną aktywnością artystyczną, dydaktyczną i organizacyjną.

Tym samym kandydatura **dra Andrzeja Karalowa do stopnia doktora habilitowanego sztuki spełnia wymogi ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.**

Marcin Kopczyński

Inowrocław, 2024.08.01